

vejebragte af Skatteyderne, kunne blive omtrent $\frac{3}{4}$ Million Kr. om Aaret, $\frac{1}{4}$ Million Kr. fra Staten og $\frac{1}{2}$ Million Kr. fra Kommunernes Skatteydere. Det er altsaa et ganske betydeligt Beløb, her er Tale om. Imidlertid, vi have været fuldstændig enige med Flertallet i, at det var ønskeligt, at denne Hjælp til „de fattiges Kasser“, denne Erstatning eller yderligere Hjælp, kunde træde i Virksomhed straks. Endvidere have vi været enige med Flertallet i, at naar man ikke kunde naa til at foretage de efter vor Mening nødvendige Forandringer i Organisationen af „de fattiges Kasser“, navnlig deres Bestyrelser, samtidig med, at man gav dem større Tilskud fra Skatteyderne, vil man kunne være med til ganske midlertidig at yde Tilskud uden nogen Omorganisation, og den Betragtning er Udvalget i sin Helhed nærmest kommet til ved at erfare, at den højtærede Indenrigsminister paataenker at udarbejde og til Dels allerede har forberedt et Forslag om en Omorganisation af „de fattiges Kasser“, eller at sætte andre Hjælpekasser i Stedet for „de fattiges Kasser“. Saavidt har der altsaa været Enighed til Stede. Uenigheden præsenterer sig jo kun under den Form, at vi have ment, at til at naa frem til den nødvendige Omorganisation behøves der ikke saa lang Tid som tre Aar. Vi have ment, at naar man giver en Frist af tre Aar til en saa forholdsvis simpel Op-gave som en Omorganisation af Bestyrelsen, vil det omtrent betyde det samme som, at man ikke faar den før om tre Aar, medens man under Hensyn til den efter vor Mening utilstedelige Ordning, som fremkommer, naar betydelige Midler fra Skatteyderne, indtil $\frac{3}{4}$ Mill. Kr., gaa ind under den nuværende Bestyrelse, bør gøre dette Tidsrum saa kort som muligt. Jeg skal blot minde om, at den nuværende Bestyrelse for „de fattiges Kasser“ kun bestaar af tre Mænd, valgte til dette Hverv, og at der ikke en Gang er bestemt andet med Hensyn til deres Ansvar og Regnskabsførelse end, at dette Regnskab skal fremlægges til almindeligt Eftersyn i Kommunen, ikke videre. Der tales ikke et eneste Ord om, hvad der yderligere skal gøres ved dette Regnskab, hverken om dets Revision eller Decision eller nogen Verdens Ting. Det er altsaa en ganske mærkværdig Bestyrelsesform, der gælder, og som nu opretholdes, ganske vist midlertidig, men dog for at forvalte Midler ydede af Skatteyderne. Jeg tror, det vil være ret uden Sidestykke. Vi have ment, at man

hurtig vilde komme til en ny Lov med den højtærede Ministers Hjælp, naar Værdigheden af den midlertidige Tilstand — som forekommer mig at kunne betegnes som ret utilstedelig, ret utilbørlig, idet der uden Ansvar raades over store Midler fra Skatteyderne — kun blev kort, og naar Tilskuddet ophørte, hvis man ikke blev enig om en Omorganisation. Jeg tror, at denne Omorganisation i saa Fald vilde komme sikrere og hurtigere, end naar man giver tre Aars Frist til at foretage en saadan Foranstaltning. Jeg skal villig indrømme, at hvis det Forslag til en Omorganisation, der skal komme fra den højtærede Minister, bliver af en meget indgribende Natur — derom vide vi jo intet — og naar Hensyn tages til de Erfaringer, vi have om den Hurtighed, hvormed Rigsdagsarbejdet fremmes, kan der gaa baade to og tre Aar eller længere Tid, det indrømmer jeg villig, men det er jo heller ikke absolut fornødent. Det efter vor Mening absolut fornødne er, at der hurtigst muligt træffes Bestemmelser om en Omorganisation af Bestyrelsen af disse Kasser, og at man er nærmere til at naa dette, naar den midlertidige Tilstand kun er kort, end naar den er lang, synes indlysende. — Det er altsaa det eneste Uenighedspunkt, der har været mellem os i Udvalget, at vi have ment, at en Omorganisation, som er nødvendig, naar man disponerer over Skatte-ydernes Midler, vilde være bedre, saafremt Fristen ikke var saa lang. Imidlertid har det Mindretal, hvortil jeg hører, intet Ændringsforslag stillet, vi have ment, at det ikke alene vilde være unyttigt, men at det ogsaa kun vilde spille Tiden for en Foranstaltning, som man vistnok fra de fleste Sider længes efter at se truffen, naar man belemrede Forslaget med Ændringsforslag paa dette Trin. Idet jeg tror at have gjort Rede for, hvad der i øvrigt ligger i Mindretallets Betænkning, og for Mindretallets Opfattelse af hele Forholdet — det øvrige kan læses i Betænkningen —, finder jeg mig dog foranlediget til at gøre Undskyldning for, at Mindretallets Betænkning ikke er saa klart affattet som ønskeligt, idet Ordet „da“ ikke ganske passer, og paa et andet Sted er der et Bogstav for lidt, osv., men jeg haaber, at Mindretallets Opfattelse af Sagen maa være tilstrækkelig klar, selv om Meningen med enkelte Ord i Betænkningen skulde kunne synes lidt tvivlsom. Det er altsaa ikke Mindretallets Mening at ville tilraade at stemme mod Flertallets Forslag, vi have kun ikke villet være Medstillere af et Forslag, der efter vor Mening